

hebben, zijn twee over, een daarvan in zeer goeden staat. In vorm verschillend van onze kruisen (de kruishoeken uitgehold met een cirkel er om heen, zie afbeelding) en daarom Ionisch kruis genoemd, trekt het ieders aandacht. In allerlei grootte en van velerlei grondstof worden er reproducties van gemaakt, zoodat zeer zeker geen bezoeker zonder Ionisch kruis naar huis behoeft te keeren. Ook niet zonder steentjes van eigenaardig groene kleur, door de zee daar achtergelaten, die geslepen en gepolijst bijzonder geschikt zijn, om door den zilversmid tot allerlei snuisterijen te worden verwerkt. Wel wat hinderlijk is de vloed van kinderen, die de boot staat op te wachten overijverig in hun streven hun onbewerkte steentjes en broze schelpjes geruild te krijgen tegen uw pennies. Den stoomboottocht vervolgend, bemerken wij, dat de oever van Mull een ander karakter krijgt: glooiend wordt en groen tot vrij diep het eiland in, en behalve een eigenaardige grot Nun's Cave, ontelbare cascaden heeft, wier wateren bij sterken wind als rook opstijgend, een zeldzaam schouwspel te zien geven.

Dezen dagtoer gemaakt te hebben — dat heeft nog nooit een bezoeker van Schotland berouwd!

Te Oban geweest zijn en de paalen van het Hoogland — de Schotsche Alpen, gelijk een Duitscher ze genoemd heeft — en het woeste dal Glencoe, met al zijn herinneringen aan strijd en verraad, niet gezien hebben, wie zou dat van zich kunnen verkrijgen?! Aan passagiers alzoó geen gebrek op de boot, die dagelijks van Oban naar Ballachulish vaart, dat noord noord-oost ligt.

Voorbij Connel Ferry, ons reeds van den rijtoer bekend, recht op het eiland Lismore af, om er tot het einde langs te varen als om ons te overtuigen hoe terecht het „groote tuin” werd gedoopt. Met voorbijgaan van van kasteelen en ravijnen, alle geboekstaafd in de geschiedenis der binnenlandsche twisten, te Appin aangelegd en ons daarna begeven in het breede water van Loch-Linnhe — een reeks van landschappen, zich kenmerkend door verhevenheid, gelijk Macculloch het uitdrukt — totdat, oostelijk afslaande, Ballachulish is bereikt, waar coaches klaar staan voor een rit naar de Glencoe, doch ieder, die er tijd voor vinden kan, stellig een poosje zijn tenten opslaat.

Zoodra het dorp achter den rug ligt, loopt de weg naar Glencoe — Glencoe beteekent: „dal van het geweën”, een naam in dubbele beteekenis geldig, zooals straks zal blijken — langs uitgebreide leigroeven, wel de aandacht waard: we zien de lei uithakken en splijten; we zien weggeworpen scherven opgetast tot een hoogte, die doet vragen: wie vermocht dat te doen? we zien een lange straat van de meest primitieve arbeiderswoningen, waaraan alles lei is, wat maar eenigszins vermag lei te wezen; we zien, wat al handen er vereischt worden voor de verschepping der lei. Dan denken we o.a. aan de schoollei, hoe goedkoop, die is, hoe laag dus de marktprijs der grondstof inclusief arbeidsloon moet wezen, en huiverend beklagen we hen, wier dor en armoedig leven daarvan een hoofdoorzaak is.

De eigenaar van den wagen, die dienst doet als conducteur, hetgeen in